

Szilvásy Miklós

55 esztendeje hunyt el Márianosztra híres szülőtte Szilvásy Miklós, aki mindörökre beírta magát a Ferencvárosi Torna Club történelmének legdicsebb lapjaira. Egyike annak a 26 kiválasztott embernek, aki elmondhatta magáról, hogy olimpiai bajnoki címet szerzett Magyarországnak Magyarország kétségkívül legnépszerűbb klubja színeiben, fradistaként. Fradistaként akkor is, ha a magyar történelem egyik legelvakultabb korszakában az FTC-t nem nevezhették Fradinak, ám az érte szorítók szívében mindig az, és zöld-fehér maradt.

Szilvásy Miklós, minden idők egyik legnagyobb magyar birkózója, a kitartás és a fanatizmus embere, az 1952-es, helsinki olimpia bajnoka, aki soha nem volt hajlandó semmit feladni, 1925. december 5-én, Márianosztrán született. Alig múlt 16 éves, amikor 1942-ben a BVSC színeiben kezdett birkózni. Tehetségét már nagyon korán igazolta, ötszörös ifjúsági bajnok lett. Abszolút amatőr szinten sportolt, civil foglalkozását is aktívan művelte, rendőr volt. 1945-ben, hivatása gyakorlása közben majdnem végzetes baleset érte, egy revolvergolyó fúródott a lábába. Azt mondták, ez véget vet ígéretesen induló sportpályafutásának. Sokan mások feladták volna, őt azonban nem abból a fából faragták. Hallatlanul nagy szorgalommal és akaraterővel erősítette a legyengült bal lábát. Otthon a heverőn fekve követ kötött a megvékonyodott lábára és napjában több százszor így emelgette, hogy az újra megerősödjön. Meg is erősödött az a láb, hiszen a balesete után alig több mint egy évvel már megnyerte a magyar bajnokságot és esélyesként utazott Londonba az 1948-as olimpiára. Három pontozásos és két tussal aratott győzelem után került szembe Andersonnal, a svédek tapasztalt versenyzőjével, akitől a döntőben vereséget szenvedett. Egy évvel később, amikor 1949-ben újjáélesztették a Fradi birkózó szakosztályát, az FTC-be igazolt. Ott folytatta, ahol korábban abbahagyta, 1949-től 52-ig sorozatban négyszer nyert klubunknak országos bajnoki címet, még akkor is, ha közben ÉDOSZ-nak vagy éppen Kinizsinek hívták. Kötöttfogásban, ezen belül váltósúlyban versenyzett. Így érkezett el 1952, Helsinki, Szilvásy Miklós második olimpiája.

A második olimpiája egy olyan embernek aki valódi fanatikusa volt a birkózásnak. Fáradhatatlan volt az edzéseken, amire szüksége is volt, mert nem tartozott a kimondottan technikás birkózók közé, viszont rendkívül "gazdaságosan" birkózott. Ereje messze meghaladta a súlycsoportjában versenyzők átlagos erejét, mindemellett mentálisan is roppant erős volt, soha nem merült fel benne a gondolat, hogy veszíthet. Ha ez nagy ritkán mégis előfordult, akkor sem tört le, hanem kettőzött erővel küzdött a visszavágásért, ami rendszerint sikerült is neki, ahogy Helsinkiben is, az olimpiai döntőben., újra a svéd Anderson ellen. Klubunk, a Ferencvárosi Torna Club ezt a címet azért is tartja nagy becsben, mert ez az olimpiai cím volt a háború utáni első Üllői úti olimpiai aranyérem. a mi egyben a történelem 50. magyar olimpiai bajnoki aranyérme is volt.

A fradisták különleges emberek. Klubjukért, sportolójukért rajonganak, izzó szenvedéllyel élnek. Van egy klub, amely ennek az izzó szenvedélynek sokszor érezte égető hatását, a rivalizálás sporton is átívelő módjait. Ez a klub az újpesti székhelyű, egykoron UTE, aztán Bp. Dózsa, majd Újpesti Dózsa, majd megint UTE, egyszerűen csak a lilák. Az a fradista sportoló, aki oda igazolt, gyakran lett kegyvesztett a zöld-fehér szurkolók körében. Szilvásy Miklós ezt is „túlélte”. A helsinki olimpiáról hazatérve ugyanis a Dózsába kérte az igazolását, ott birkózott. Lehet, ezt kénytelen volt megtenni, hiszen a sport mellett továbbra is aktív rendőr volt. A Fradiban azonban nem felejtették el, mit tett a klubért, mellszobra természetesen helyet kapott a Ferencváros olimpiai bajnokainak sétányán, amely a népligeti sporttelepen található.

Versenyzői pályafutását követően a válogatott mellett edzősködött, a tanítványai mindig szeretettel beszéltek róla. Volt klubjai közül a BVSC-nél és az FTC-nél szintén okította a birkózókat. Tette ezt úgy, hogy az aktív éveikhez hasonlóan a rendőri pályafutását sem hanyagolta el. Konkrét feladata volt, hogy felelős tisztként a fővárosi szórakozóhelyek rendjét felügyelte. Ekkoriban a rosszfiúk a saját bőrükön érezhették, milyen is egy keménykötésű magyar rendőr a pofonok völgyében, mert ha az volt a rend ára, akkor nem riadt vissza ezektől az eszközöktől sem. Mégsem az erő, az ököl, sokkal inkább a mosoly, a kedély, a jókedv, az életigenlés tartozott Szilvásy Miklós fegyvertárába. Élte az életet, amelyből fájdalmasan kevés adatott neki, még nem volt 44 évest, amikor a gyógyíthatatlan betegség 1969. május 24-én oly kegyetlenül elragadta tőlünk.

Szilvásy Miklós a szó szoros értelmében vett példakép volt, aki társainak valódi utat tudott mutatni. Ám az, amit rövid élete során elért méltán lehet példa minden mai fiatalnak, hogy erővel, akarattal, szorgalommal, elszántsággal, az elvégzett munka adta hittel ki lehet törni bárhonnán, olyan sikereket lehet elérni, hogy akár a halála után 55 évvel is kalapot emelve emlékezzen az utókor. Ahogy mi is tesszük most Szilvásy Miklós emléke előtt.

Budapest, 2024. május 24.